

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 123/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 3/2016 z 20. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 3/2016 z 20. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 S 208/2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“)

zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach (ďalej len „žalovaný“) č. KRPZ-KE-KDI2-90/2013-P z 12. júla 2013. Označeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Košice-okolie, oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií č. ORPZ-KS-ODI-8-360/2013 z 20. júna 2013, ktorým rozhodol podľa § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), že vodičský preukaz zadržaný sťažovateľovi 18. júna 2013 podľa § 70 ods. 5 písm. a) zákona o cestnej premávke nebude sťažovateľovi vrátený pred konečným rozhodnutím, keďže dôvody zadržania trvajú, t. j. možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. Dôvodom zadržania vodičského preukazu bolo, že sťažovateľ ako účastník dopravnej nehody bol dôvodne podozrivý zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) porušením ustanovení § 15 ods. 1 a § 137 ods. 1 zákona o cestnej premávke. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil.

3. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi najvyššieho súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku a považuje ich za svojvoľné a arbitrárne. V odôvodnení sťažnosti bližšie argumentoval:

„Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 22.10.2015 sp. zn. 6S/208/2013 konal a rozhodol v mojej neprítomnosti a môjho právneho zástupcu. Ja som sa chcel zúčastniť na pojednávaní, bol som však ako kardiopacient práceneschopný. V čase rozhodnutia KS Košice táto skutočnosť bola súdu známa a súd aj napriek tomu vo veci rozhodol bez mojej prítomnosti, čím porušil moje právo na prerokovanie veci v mojej prítomnosti.

NS SR v konaní Krajského súdu v Košiciach nevzhladol porušenie mojich práv s odôvodnením, že potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti som súdu zaslal až po pojednávaní dňa 23.10.2015 a z predloženého vyjadrenia nevyplývalo, že by som bol

ohrozený na živote. Z toho dôvodu dôvody na odročenie pojednávania neboli dané. Týmto procesným postupom NS SR taktiež porušil moje právo na prerokovanie veci v mojej prítomnosti, lebo vedel že mám mať kludový režim bez fyzickej a psychickej záťaže.

... Ak prvostupňový a druhostupňový súd nezrušili rozhodnutia policajných správnych orgánov, tak konali v rozpore s judikatúrou, Ústavou SR a v rozpore s právnymi predpismi.

... Konajúce súdy neprihliadli na judikatúru a to rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 Sžo/200/2009 a sp. zn. 2 Sžo/201/2010.“

4. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opísal priebeh dopravnej nehody, ako aj konanie správnych orgánov pri zisťovaní okolností, za ktorých k nej došlo, a ďalej uviedol:

„... Ak Správny orgán prihliadol k nezákonným dôkazom a na základe takýchto dôkazov postavil skutkové zistenia, tak potom... správne konanie zaťažil chybou, ktorá mala za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie. To konajúci policajt a následne Správne orgány vykonali výsluchom svedka v neprítomnosti obvineného.

... V odvolacom správnom konaní bolo povinnosťou odvolacieho orgánu ex offo prihliadnuť na uvedené nezákonné vykonané dokazovanie zo strany prvostupňového Správneho orgánu.

... Tieto nezákonnosti neodstránil ani KS v Košiciach ani NS SR a preto jeho rozhodnutie je nezákonné. Podľa ust. § 157 ods. 2 OSP ma prvostupňový súd povinnosť v odôvodnení rozsudku zdôvodniť, prečo nevykonal dôkazy a neodôvodnil svoje rozhodnutie v intenciách rozsudkov NS SR.

Rozsudok prvostupňového súdu bol nepresvedčivý a nepreskúmateľný... a rovnako z tohto dôvodu je nepreskúmateľný rozsudok NS SR.

... Za procesne nezákonné a nekonvalidovateľné preto považujem to, že oba súdy vychádzali pri svojom rozhodnutí len z... zápisnice policajta Pasternáka, ktorý dopravnú nehodu nevidel a dôsledne nezabezpečoval dôkaznú situáciu a nevykonal procesný úkon zákonným spôsobom.

Policajt Pasternák výsluch svedka vykonal bez mojej prítomnosti, urobil si iba pár poznámok a svedok ani nepodpísal zápisnicu. (boli porušené ustanovenia Správneho poriadku §§ 3 ods.2, 5, 4 ods.4, 18 ods.3, 33 ods.2, 35 ods. 1).

Táto zápisnica mala preto nulitnú výpovednú hodnotu pre rozhodnutie v správnom konaní, ktoré namietam. Ak Správne orgány - policajné orgány mi odňali možnosť postupovať podľa §§ 33 ods. 1,2, 34 ods.3, takýmto postupom nemohli dospieť k zákonnému rozhodnutiu, ktoré je súladné s ustanovením §§ 46 a 59 Správneho poriadku.

Súdy ak sa s tým stotožnili, konali nezákonne, lebo postup Správnych orgánov a ich rozhodnutia boli nezákonné.

Naviac, NS SR zaujal nesprávny právny názor, keď retroaktívne použil novelu § 70 ods.2 zák. č. 388/2013 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014. V čase dopravnej nehody znenie tohto §-u bolo iné a pri vydávaní rozhodnutia o zadržení vodičského preukazu sa museli použiť ustanovenia §§ 18 ods.3 a 33 ods.2 Správneho poriadku. Z uvedeného dôvodu je rozsudok NS SR arbitrárny a neudržateľný.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„1./ Základné práva občana [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, práva na verejné prerokovanie veci, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu SR Bratislava zo dňa 20.10.2016 sp. zn. 7 Sžo /3/2016, ktorým potvrdil rozsudok KS Košice zo dňa 22.10.2015 č.k. 6 S/208/2013 -67 boli porušené.

2./ Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Bratislava zo dňa 20.10.2016 sp. zn. 7 Sžo/3/2016 v celom rozsahu a vec vracia Najvyššiemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3./ Najvyšší súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia a to v sume 374,81,-€ všetko do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa ako vecne a právne správny. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a neudržateľný z dôvodu, že najvyšší súd sa stotožnil s postupom správnych orgánov, ktoré podľa neho rozhodli nezákonne; a retroaktívne aplikoval novelu zákona o cestnej premávke účinnú od 1. januára 2014.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

10. O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať tú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

12. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, keď sa v celom rozsahu stotožnil s jeho závermi, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne. Na zdôraznenie správnosti záverov krajského súdu predovšetkým uviedol:

«V prejednávanej veci je nepochybné, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, čomu zodpovedá aj konštrukcia § 70 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z., podľa ktorej je policajt „oprávnený zadržať vodičský preukaz vydaný orgánom Slovenskej republiky alebo orgánom iného štátu, ak možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla“.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že sám zákonodarca ponechal na správnom orgáne určitú mieru uváženia, pričom túto mieru uváženia ohraničil zákonnými podmienkami až za splnenia ktorých je správny orgán oprávnený pristúpiť k samotnému zadržaniu vodičského preukazu (§ 70 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 8/2009 Z. z.). V danom prípade mal prvostupňový správny orgán za preukázané, že žalobca bol podozrivý zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (§ 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb.), za ktorý podľa § 22 ods. 2 písm. c/ možno uložiť žalobcovi pokutu od 150,- eur do 800,- eur a súčasne zákaz činnosti do troch rokov.

Správna úvaha, resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Zákonodarca v hmotnoprávnej úprave príslušného právneho predpisu v danom prípade v zákone č. 8/2009 Z. z. stanovil zákonné podmienky podmieňujúcich rozhodovanie správneho orgánu v medziach správneho uváženiach.

Ide teda o právomoc (na účely Odporúčania R (80) 2 Výboru ministrov o vykonávaní právomoci voľnej úvahy správnymi orgánmi prijatého Výborom ministrov dňa 11. marca 1980 na 316. zasadaní zástupcov ministrov, možno hovoriť aj o právomoci voľnej úvahy - discretionary power), na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré pokladá za najvhodnejšie.

Na základe tohto zákonného zmocnenia, bolo teda rozhodnutie vydané na základe zákonom povolenej správnej úvahy (policajt je oprávnený zadržať vodičský preukaz, ak

možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla), pričom správne mu súdu prináleží skúmať len to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Vzhľadom na to, že v predmetnom konaní nie je možné skúmať ako bude ukončené priestupkové konanie vedené voči žalobcovi pre spôsobenú dopravnú nehodu, a zároveň v tomto konaní nie je vylúčené uloženie sankcie žalobcovi spočívajúcej v zákaze činnosti (§ 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb.), boli splnené zákonné medze a hľadiská stanovené pre zadržanie vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. Tomu tiež zodpovedá aj výrok napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenie, ktoré tieto uvedené hľadiská splňa.

Čo sa týka námietok žalobcu uvedených v odvolaní, najvyšší súd poukazuje na to, že v konaní o zadržanie vodičského preukazu orgán, ktorý o zadržaní vodičského preukazu rozhoduje, nie je oprávnený zisťovať skutkové okolnosti dopravnej nehody a mieru zavinenia vodiča, ktorému vodičský preukaz zadržiava. Tieto otázky sa skúmajú a riešia v priestupkovom konaní. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd tieto námietky žalobcu vyhodnotil ako nerelevantné vo vzťahu k prejednávanej veci.

Rovnako nebolo potrebné pred vydaním rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu vypočítať žalobcu, nakoľko vzhľadom na charakter tohto typu správneho rozhodnutia ako aj podmienok jeho vydania by bol taký postup správneho orgánu neefektívny. Uvedenému záveru zodpovedá aj neskoršia novela ustanovenia § 70 ods. 7 realizovaná zákonom č. 388/2013 Z. z. (účinnosť nadobudla dňa 1. januára 2014), ktorá už jednoznačne stanovila, že orgán Policajného zboru bez ďalšieho konania vydá do 15 dní odo dňa zadržania vodičského preukazu rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu. Na tomto mieste najvyšší súd poukazuje aj na príslušnú dôvodovú správu k menovanému zákonu č. 388/2013 Z. z., účelom ktorého bolo „urýchlenie a zjednodušenie konania a postupu vo veci zadržania vodičského preukazu do času rozhodnutia o sankcii vo veci samej. Pri vydávaní rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu sa nepoužije predovšetkým § 18 ods. 3 a § 33 ods. 2 správneho poriadku. Podľa § 70 ods. 7 orgánu Policajného zboru plynie 15 dňová poriadková lehota na vydanie rozhodnutia, ktorej dodržanie by za aplikácie citovaných ustanovení nebolo možné nikdy realizovať. Rozhodnutie o zadržaní vodičského

preukazu nasleduje až po zadržaní vodičského preukazu na mieste spáchania protiprávneho skutku policajtom. Držiteľ vodičského preukazu po zadržaní vodičského preukazu prijíma od policajta potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, o porušení pravidiel policajt na mieste spracúva správu o výsledku objasňovania priestupku alebo záznam o inom protiprávnom konaní (v prejednávanej veci Záznam dopravnej nehody zo dňa 18. júna 2013, č. ORPZ-KS-ODII-65/2013-P; pozn.). Z uvedeného je zrejmé, že vodič je pri zadržaní vodičského preukazu na mieste dostatočne informovaný o dôvodoch zadržania, ako aj o ďalšom postupe orgánu Policajného zboru; navyše, po zadržaní vodičského preukazu nasleduje konanie vo veci samej - o protiprávnom skutku, v ktorom môže uplatňovať svoje zákonné práva v plnom rozsahu“. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, že krajský súd neakceptoval jeho práceneschopnosť a neodročil pojednávanie, najvyšší súd uvádza, že Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na pojednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, a mohli sa pojednávania aktívne zúčastniť (ust. § 115 ods. 1 a 2 OSP).

Za splnenie podmienok plynúcich z Občianskeho súdneho poriadku môže účastník konania, prípadne jeho právny zástupca požiadať o odročenie pojednávania (§119 OSP).

Súd však nie je povinný vyhovieť akejkolvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale len takej, ktorú účastník odôvodní „dôležitým dôvodom“. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, hodnotí súd, a to vzhľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Hoci to zákon výslovne neustanovuje, existenciu takéhoto dôvodu, ktorý účastníkovi bráni byť prítomný na pojednávaní, musí účastník súdu vždy preukázať, a to hodnoverným spôsobom.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že:

krajský súd vo veci samej nariadil na deň 22. októbra 2015 o 10:30 hod. pojednávanie. Predvolanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu riadne doručené dňa 5. októbra 2015.

- právny zástupca žalobcu najprv faxovým podaním zo dňa 20. októbra 2015 a neskôr poštou doručeným podaním krajskému súdu dňa 21. októbra 2015 požiadal krajský súd o odročenie pojednávania. Predmetnú žiadosť odôvodnil pracovnou neschopnosťou žalobcu, ktorý navyše žiadal byť prítomný na pojednávaní, žalobca podaním doručeným krajskému súdu dňa 21. októbra 2015 rovnako požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu pracovnej neschopnosti.

- právny zástupca žalobcu faxovým podaním zo dňa 22. októbra 2015 a neskôr poštou doručeným podaním krajskému súdu dňa 26. októbra 2015 opätovne ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní. Zároveň uviedol, že telefonicky kontaktoval žalobcu a upovedomil ho o tej skutočnosti, že krajský súd nevyhovel žiadosti o odročenie pojednávania. Právny zástupca ďalej uviedol, že žalobca nevie, či sa pojednávania zúčastní, nakoľko lekár mu odporučil kľudový režim bez fyzickej a psychickej záťaže.

Zároveň pre prípad úspechu si uplatnil a vyčíslil náhradu trov konania.

- žalobca podaním doručeným krajskému súdu dňa 23. októbra 2015 (teda deň po uskutočnení nariadeného pojednávania) zaslal súdu (okrem iného) aj potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti vystavené dňa 19. októbra 2015 a lekársku správu z kardiologického vyšetrenia zo dňa 19. októbra 2015.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti zaslal krajskému súdu až po pojednávaní, teda až dňa 23. októbra 2015. Zároveň z predloženej lekárskej správy z kardiologického vyšetrenia zo dňa 19. októbra 2015 vyplýva, že pacientovi (žalobcovi) sa odporúča kľudový režim, bez fyzickej a psychickej záťaže, avšak z predloženého vyjadrenia nevyplýva, že by žalobca bol dňa 22. októbra 2015 (teda v deň pojednávania) v takom stave, že by nebol schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť predmetného pojednávania (§119 ods. 3 OSP). Ošetrujúci lekár teda musí vo svojom vyjadrení výslovne skonštatovať, že účastník konania alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. Z toho dôvodu

najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že dôvody na odročenie pojednávania neboli dané.

Najvyšší súd považuje za potrebné ďalej dodať, že pri posudzovaní namietaného porušenia procesného práva žalobcu je potrebné vychádzať nielen z konkrétnej procesnej situácie vo veci v danom čase, ale predovšetkým z charakteru, potrieb a cieľa správneho súdnictva, t. j. kasačnej kontroly zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Miera kontradiktórnosti v tomto súdnom konaní nie je taká vysoká ako v prípade meritórneho rozhodovania súdov v sporových občianskoprávných konaniach, v ktorých obe strany sporu majú povinnosť dokazovať svoje tvrdenia na preukazovanie svojho nároku alebo účinnej obrany proti tvrdeniu protistrany.

V správnom súdnictve súdy totiž preskúmajajú zákonnosť žalobou napadnutých správnych rozhodnutí ako i postupov predchádzajúcich ich vydaniu, kedy je už skutkový stav známy a vyplýva z obsahu administratívneho spisu a dokazovanie sa vykonáva len výnimočne. Preto je pre súd v rámci správneho prieskumu zákonnosti napádaných rozhodnutí orgánov verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 2 OSP). Z uvedeného dôvodu je účastníkovi správneho konania v čase podania správnej žaloby spravidla známy skutkový stav zistený v správnom konaní, obsah administratívneho spisu ako i právna argumentácia žalovaného orgánu verejnej správy.

Navyše treba poukázať aj na § 250h ods. 1 OSP, podľa ktorého nemožno žalobné dôvody rozširovať po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na jej podanie. Je teda zrejmé, že pokiaľ mal súd k dispozícii kompletný administratívny spis žalovaného, z ktorého bol zrejmý stav daný v čase vydania napadnutého rozhodnutia, súd nemal dôvod nevyhnutne vyžadovať účasť všetkých subjektov na pojednávaní.

Vychádzajúc z uvedeného po zvážení všetkých okolností daného prípadu, ako aj s prihliadnutím na charakter konania podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku najvyšší súd dospel k záveru o správnosti postupu krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rovnako ako krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu. Aj procesný postup správnych orgánov v posudzovanej veci bol v plnom súlade so zákonom.»

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

14. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje závery najvyššieho súdu za svojvoľné či arbitrárne. Naopak, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočným a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie odvolacej argumentácie sťažovateľa a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd príslušné právne normy zákona o cestnej premávke, zákona o priestupkoch, ako aj Občianskeho súdneho poriadku aplikoval a interpretoval v súlade s ich znením, obsahom i účelom a jeho závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu.

15. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o údajnej retroaktívnej aplikácii novely zákona o cestnej premávke účinnéj od 1. januára 2014 ústavný súd vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že najvyšší súd na potvrdenie správnosti svojho právneho záveru len poukázal na dôvodovú správu k uvedenej novele, ktorá precizovala už existujúcu právnu úpravu konania o zadržaní vodičského preukazu doplnením textu „*bez ďalšieho konania*“ bez toho, aby došlo k zmene poriadkovej lehoty na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu. Ústavný súd preto uvedenú námietku sťažovateľa nepovažoval za dôvodnú.

16. Podľa ústavného súdu neobstojí ani námietka sťažovateľa, že napadnutý rozsudok je v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu. Z rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ poukázal, ústavný súd zistil, že ich predmetom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o uložení pokút v správnom konaní, teda rozhodnutí, ktoré nie sú predbežnej povahy, ako to je v prípade rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu.

17. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu a vo veci konajúceho správneho orgánu) ústavný súd konštatuje, že tento podľa názoru ústavného súdu nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Keďže napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017